

ציפורי הלילה נודדות צפונה

מי שתמה על ה"נפקדות" הכמעט קבועה של ה"אנשים היפים" ממועדוני הלילה והפיאנו בארים למיניהם של תל-אביב רבת, אינו צריך להפך לשרלוק הולמס בכדי לפגור את החידה. פשוט צריך להצפין 5 ק"מ מהכרך הגדול ולבצע נחיתה רכה במלון הקאונטרי-קלוב, כי כאן בפינת חמד לילית, מקננות להן לאחרונה, "ציפורי הלילה" התל-אביביות שמסתבר כי מצאו להן סוף-סוף סיגנון בידור חדש באווירה שקטה ותרבותית או אם תרצו, בידור עם שקט נפשי.

נראה לנו כי סוד ההצלחה של "אולמקה" פיאנו באר נעוץ לא במעט במנהלו הסימפטי דינמי של המקום מר יקי ברוש.

יקי הוא בסך הכל בן 30, אבל עם נסיון.....

הוא עושה כאן עבודת נמלים הראוייה בחלט להערצה. הוא מוג, מערבב, מארח, מגיש, מזיע, אבל מחייך בנועם ועם הרבה תקווה בעיניים. ברגע של אתנחתא אנו, "סוחטים" ממנו כי ב"רקורד" העשיר שלו נרשמו הצלחות בניהול דיסקוטקים סוערים, מועדוני לילה בעלי שם, ואירועי בידור — בקי צור איש שחיי הלילה בדמו, מקצוען המרגיש לאן נושבת הרוח. יקי הסיק (ובהצלחה) שהקהל דורש משהו שונה, והמשהו השונה הוא פשוט, לחירה אל הרומנטיקה" — זוגות מחפשים לחיות את שעות הלילה המוקדמות וגם הקטנות במקום בו אפשר לבלות בניעמים (פשוט טו כמשמעו) בשקט וללא הפרעות ולכן מוצע כאן לשחרי המקום מכלול של הנאות מצטברות המתרכזות בכמה נקודות: וקודם כל ישיבה נוחה בכסאות מרופדים, בחן נעים לשקוע. פינות רו-מנטיות מהן אפשר לראות ולא לחיראות. מיבחר משקאות מגוון להפליא. חטיפים פיקנטיים מהם קשה שלא לטעום...

אך מעל לכל המוסיקה וכדאי לבוא לכאן ולו רק בכדי לשמוע את יוסי דרום (אחד מהזמרים הטובים ביותר שלנו — לדעתני) המנעים כאן בקולו הרך ממיטב להיטיהם הקלאסיים של נט קינג קול, סינטרה רי צ'ארלס ועוד, כשהוא עובר בקלילות מסגנון לסגנון בליווי גיטרה עליה הוא פורט ביד אמונה.

עם קצת מזל אפשר להתחכך ולנשום גם אבק כוכבים ולפגוש כאן את, "תמאור" רות הגדולים" של עולם הזמר והביי-זור שלנו הפוקדים את המקום לאחרונה ומוצאים כאן פינת סתר הרחק מן ההמון הסוער... ציפורי הלילה נודדות צפונה אל אולמקה פיאנו באר.

מה אתם/ן עדיין לא בדרך?

(המשך מעמוד 35)
בכתבתביעה שהגיש סלפטי, הוא טען כי פרנק שילם על חשבון העבודה את התשלומים הבאים בלבד: 11,500 לירות במומנים; חומרים, ובהם שלוש טונות הברזל שאותן לקח פרנק ממטה-המישי-טרה, בערך של 10,000 לירות. בתביעה מתגלה עבירה נוספת שביצע תת-ניצב פרנק בתורתו עדיין לובש-מדים: הוא נתן לסלפטי המחאה עליסך 2500 לירות, אשר לא כובדת על-ידי הבנק וחזרה. בכתבת-ההגנה שלו מודה פרנק בעניין המחאה, אך טוען כי הוא שתורה לבנק שלא לכבד אותה. אין ספק כי פרנק, כמו כל אורח ואיש-מישטרה אחר, יודע כי דינה של המחאה ש"נסגרה" הוא כדון המחאה הסרת-כיסוי וכי זוהי עבירה פלילית שדינה עונש-מאסר. אולם המישטרה לא פעלה נגד פרנק גם בעניין זה. בכתבתביעה האזרחי מגלה עבירה חמור

מפכ"ל רוזוביק מסקנות חמורות

רה נוספת של פרנק על חוקי המדינה, בעת שעדיין שירת במישטרה. בית-הדין פט הוציא צו-לפיסקת-הבנייה באתר שבו נבנתה הווילה של פרנק. צו מיספר 3387/70 הורה לפרנק, או לכל מי שעובד שם מטעמו, להפסיק את הבנייה הבלתי-חוקית באתר. פרנק הורה לסלפטי להמיר שיך בבנייה למרות פסק-הדין, וסלפטי, מתוך שלא העלה בדעתו כי קצין-מישטרה בכיר פועל בידועין בניגוד לצו חוקי, המשיך את הבנייה. הוא היה משוכנע כי פרנק כבר סידר את העניין החוקי הזה.

אנשי-מישטרה מעל לחוק

עוד שחיתות "קדה" לכאורה של פרנק התגלתה בכתבתביעה שהגיש סלפטי. התברר, לפי כתבתביעה, כי פרנק הציב אנשי-מישטרה לפקח על העיבוד בוילה הפרטית שלו, כשהוא מנצל לשם כך את דרגתו במישטרה. ועדת-החקירה המישטרית לא מצאה כל מקום להוצאת מסקנות אישיות כנגד פרנק. לדיברי דוברת-המישטרה, סגן-ניצב שמואל צחי, הוועדה לא מונתה כדי להור ציא מסקנות אישיות, אלא כדי לברר אם פרנק ניצל חומרים השייכים למישטרה לצורך בניית הווילה הפרטית שלו, או אם ניצל רכב מישטרתי לשם העברת חומרי-רייהבנייה ששאל או השאיל.

בתקופה שבה סיימה הוועדה את חקיי רתה נכנס לתפקידו מפכ"ל המישטרה רבי ניצב שאול רוזוליו. רוזוליו הוציא, בעיקר בות המיקרה, הוראות מחמירות ביותר לגבי עניינים מסוג זה, על מנת שלא יישנו מיקרים של שאלת והשאלת חומרי-בנייה מן הגוף הציבורי לאנשים פרטיים. אין ספק כי אילו היה כל אורח אחר, ולא קצין-מישטרה בכיר, עובר עבירות אלה, הוא היה נעצר ומובא לבית-מישפט כשהמישטרה דואגת להעניק לכך פירסום רעשני ביותר לכך. אבל המישטרה, כמו הגילדות בימי הביניים, דואגת תמיד לחברים שלה-עצי מה, אפילו אם אותם חברים מעמידים עצמם מעל לאותו חוק על איכפתו הם מופקדים.

קולנוע

במאים חלילו של ברגמן

דוה רבות ומשונות (מוצארת לא זכה כלל לראותה מועלית בחייו), וערכה הרמאטי הטל בספק רב מאו נכתבה ועד היום. הידיעה הכללית היא שהבדורות של התמ"לילן שיקאנדר מתאימה בקושי לסיפור-ילדים, והדרך היחידה שנמצאה כדי להת-ייחס בכל-זאת בכבוד אל התוכן, היא לקבל את הסברה שכל העניין אינו אלא מיבצת-עמולה למיסדר הבונים-החופשיים ולרעיונות ההומניסטיים שלו.

הנבל האמיתי של הסיפור. הסיפור פור על הנסך טאמינו, שנשלח על-ידי מלכת-הלילה להציל את בתה היפהפייה פאמינה מידי אביה הרשע סאראטרה, שהטף אותה מחיק האם האוהבת, מת-הפך על ראשו במערכה השנייה, כאשר מסתבר שסאראטרה הוא בעצם הכוהן הגדול של עולם נאור הדוגל באהבה, בטוהר-הנפש ובזכות המחשבה, ואילו מלכת-הלילה שואפת-הנקם וצמאת-הדם היא הנבל האמיתי של הסיפור. טאמינו ופאמינה יינשאו זה לזה, אחרי שיעברו את המבחנים שמעמיד לפניכם סאראטרה, ומוכיחים את יכולתם לעמוד בפני כוחות הרשע. וכמותם גם פאפאגו, איש-ציי פורים שהתלווה לנסך במסעותיו ופאפאגנה, בת-הזוג שהמציא לו סאראטרה, הזוכים גם הם באושר, לא בזכות החבונה או הכוח הפנימי הנתון להם, אלא מכוח תמימותם הטוהרה.

אגדה נוסח "סו הדוב". בעיני ברגמן, חליל הקסם הוא מעין אגדה נוסח 19 הדוב, משל לילדים, שבעצם פשטותו צריך לדבר אל לב כל שיכבות העם, כל הגונים וכל הדתות, ושליחותו פשוטה להפליא: "האהבה האמיתית בין שני אנשים היא תחילת התבונה." אומר סאראטרה, הכוהן הגדול, במישפט היחידי שהוסיף ברגמן לתמליל המקורי, כדי ל-הבהיר את משמעותו עוד יותר.

מימד אגדת הילדים המובנת לכל, בולט בסרט למן הרגע הראשון, על רקע הפתיחה מצלם ברגמן את הקהל שעומד לצפות בהצגה. בתוך אולם-האופרה, וקהל זה הוא אוסף של פרצופים מכל העולם, מכל הגילים ומכל הסוגים האפשריים. קלסטרים המתחלפים זה בזה (האימרה שהפנים הם השתקפות הנפש מתאמתת בסירטי ברגמן באופן מיוחד), כאשר פני נערה בהירת-שיער, תמימה וזכה להפ-ליא, חוזרים מדי פעם בפעם כנושא מרי ביל למה שמצפה באופרה עצמה.

מיפצות וטאמינו ב"חליל הקסם" רק האהבה תצילנו

לכל אורך ההצגה עיקב ברגמן אחר תגובות הנערה הצעירה, וכל מי שאוהב כלי-כך לקרב את ברגמן אל פליגי, יכול אולי לומר שאין זו אלא הנערה שבסוף החיים התוקים, זו שהחיים טרם הש-חיתו, אשר מתבוננת — כפי שברגמן היה רוצה שכולם יתבוננו — במעשה ידיהם של שיקאנדר ומוצארת. אגדת הילדים נמשכת עם הרמת המסך.

על מסך הקסן. מסיצי הסרטים בכל שאר ארצות העולם התנסו על הסרט כמוצאי שלל רב, קנו אותו עבור בתי-קולנוע, וראה זה פלא, זכו אפילו בכרכה במיפ-עלם. זאת, למרות שברגמן אינו עושה כל פשרות: האופרה כולה מצולמת כפי שהיא מועלית על הבמה. על כל המוס-כמות וכל המיגבלות של בימת התיאטרון, על כתיבת האופרה עצמה מהלכות אג-